

Virus, partits i funcionaris públics

Diari Segre, 13 d'abril de 2020

Ignasi Aldomà, professor de la UdL

No sabem quantes persones i famílies tindran motius, aquests dies, per sentir-se profundament afligides i enutjades. Un mort inesperat a la família que ningú ha pogut vetllar, ni acomiadar. Un altre que ha quedat amb els pulmons malmesos i no resistirà futures complicacions. Un altre que no ha rebut l'assistència que tocava per la seva malaltia habitual i que ha de passar pel mateix sedàs. La totalitat de la població reclosa en la petita presó casolana, amb l'evidència o la incògnita de la malaltia i de si els ingressos i les condicions físiques donaran per recuperar la situació de partida o, simplement, afrontar les necessitats del dia a dia. I el que és tant o més greu: sense saber pas quan, ni com tot això pot acabar. La manera com s'ha portat la gestió d'aquesta crisi fins ara no convida pas gaire a l'esperança.

Quan temps passà fins que no s'afrontà seriosament una crisi que amb la cancel·lació del *Mobile World Congress* de Barcelona el 12 de febrer estava cantada? Amb quines eines sanitàries i quina planificació s'ha fet front a l'emergència sanitària plantejada? On són els aparells de respiració assistida? On són els tests? Qui detecta i estudia les transmissions? Amb quines eines consistents hi hem de fer front des de casa?... Cada dia seguim als mitjans el nombre dels infectats, el de morts i les altes hospitalàries, i estem pendents de l'evolució de les corbes amb l'esperança de l'aplanament. Però algú es pot creure aquests números? Algú s'empassa els sermons dels governants que s'han fet omnipresents a les pantalles?

Ben mirat no és el moment encara de plantejar crítiques i fer retrets. Estem en una crisi profunda i, fins a cert punt, inesperada que demana de tothom el millor per a sortir-ne de la millor manera possible. Tampoc cal enravenar-se en la crítica, ni capficar-s'hi. És moment de centrar-se en sortir de la manera més satisfactòria de la crisi, per a l'equilibri psicològic de cadascú i per a l'esdevenidor del conjunt. Ens trobem a la trinxera i necessitem la concentració i la millor disposició personal. Però la professor va inevitablement per dins i, de fet, el foc creuat ja ha començat per part dels de sempre. Dels representants dels partits que han començat a tirar-se pel cap els plats trencats d'una crisi que en tindrà molts més i ja veurem com s'acaba. D'una gestió que ha deixat molt a desitjar, si és que no ha estat literalment nefasta, i la comparació amb d'altres països de l'entorn ens comença a fer veure que les coses es poden fer bastant més ben fetes. D'una gestió en la que pràcticament tots els partits, des dels seus diferents àmbits de responsabilitat, d'aquí i d'allà, en són responsables i no poden pas fer-se gaires retrets.

Potser la mala gestió i el seu redreçament haurien de començar a fer pensar que el problema és precisament l'organització de la pròpia gestió pública. Massa representants de partits sense competència i preparació en llocs de decisió que afecten de manera greu la nostra vida quotidiana. Massa pocs responsables tècnics fruit d'una selecció meritocràtica que sàpiguen de què parlen i que puguin encarar les decisions indispensables per a la salut de tots. Ens fan molta falta en aquests dies d'urgències.